

ciència de posar fa dos anys Vicens ens va donar un sustel quan va caure damunt d'una argelaga, enseguida anàrem a socórrre-lo, però com que estava tan resuat no podiem alçar-lo i ens esvarava. Déu o quinze rascanyades, i avant. Arribàrem al tancat de bous (estava plenet, per cert) i menys mal que portàvem un pastor, Carlos va saltar al tancat i com si d'un gos es tractara va pegar dos gaitades al terra i després li va tirar dos pedres al matelx temps que féia fugir el bou, i gràcies a Déu així ho va fer. Rocher i Irma van saltar, i per últim Vicens i jo, tots cinc fent el "paseillo" per allí dins, on només s'escolaven esquelles de bou, clar que Vicens ja tenia l'alternativa d'altres anys a aquesta mateixa plaça.

Els peus i els turmells s'anaven cansant de les pedres, la grava del riu i el cansament començaven a notar-se. A més de pedres i matolls, les carrasques de la zona són impressionants, amb unes arrels i uns troncs enormes. De vegades es veia una mateta de té poliol i que, quan li ho vaig dir a Vicens va exclamar: "Quina oloreta! Agafem-lo, agafem-lo!". No era prou el cansament com per anar a buscar té. Entre la multitud de pedres i pedretes que anaven xafant, vaig trobar un fòssil en forma de caragol que després vaig regalar a Irma. Uns metres més endavant, Vicens va tornar a entropessar, també damunt d'una argelaga. Aquesta vegada, trenta o quaranta rascanyades, pobre Vicens! Pareixia un cactus, amb tantes punxes! Comentant les peripècies ocorregudes, per fi arribàrem a la carretera. Faltava poc per arribar a Cati i tenia moltes ganes, ja que em feien molt de mal els peus degut a uns "burrans" que em van ei-

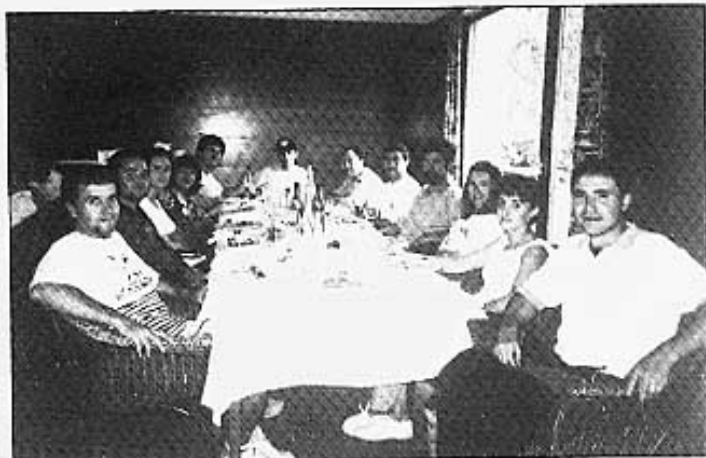
La Llèqua, on tots buscàrem una ombra per descansar.

La foto de "família" amb tots els participants que anaren a peu.

Marxistes i ciclistes, tots junts abans de dinar.

Les forces ja mig recuperades.